

РЕШЕНИЕ

№ 7952

гр. София, 31.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4453** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 13, ал. 5 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/.

Образувано е по жалба на С. В. И. срещу Решение № 22-РД06-0243/16.04.2021 г. на директора на РДСП С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу Заповед № ЗСП/Д-С-СК/2104/18.12.2020 г., с която е отказано отпускането на месечна целева помощ на основание чл. 16б от ППЗСП считано от 01.12.2020 г.

В жалбата е посочено, че решението е незаконосъобразно, издадено в нарушение на процесуалните правила и при несъответствие с целта на закона. Моли се то да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител адв. К. е постъпило становище, в което заявява, че поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на РДСП С. – град – в съдебно заседание се представлява от юрк. К., която счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № ЗСП/Д-С-СК/2104/04.12.2020 г. С. И. е поискала отпускането на месечна целева помощ на основание чл. 16б от ППЗСП. В заявлението си тя е

посочила, че има сключен договор за управление и контрол. Посочила е, че съпругът ѝ И. И. е работещ, както и че в семейството се отглеждат две деца, едно от които е на възраст до 14 години и не посещава училище, поради въведените временни ограничения в учебното заведение, във връзка с извънредната епидемична обстановка. Представени са: служебна бележка с изх. № 24/01.12.2020 г., издадена от „8 Е.“ Е., от която е видно, че жалбоподателката ползва неплатен годишен отпуск в периода 01.12.2020-31.12.2020 г., като за посочения период не е възможно работата да се извършва дистанционно, няма право на платен отпуск и не получава обезщетение за временна неработоспособност или бременност и раждане; служебна бележка с изх. № 36/07.12.2020 г., издадена от [фирма], от която е видно, че И. И. работи на постоянен трудов договор, не ползва неплатен отпуск и е посочено трудовото му възнаграждение.

Извършена е социална анкета, направени са служебни справки и е изготвен социален доклад. В доклада е отразено, че жалбоподателката е управител и едноличен собственик на капитала на дружество с ограничена отговорност „8 Е.“ Е., като със същото има сключен договор за управление и контрол. При направена служебна проверка в НАП за „8 Е.“ Е. е установено, че жалбоподателката е прекъснала дейност на 01.03.2020 г., като самоосигуряващо се лице. Установено е при направена справка от подадени декларации по Наредба № 13, че към момента на извършване на проверката жалбоподателката се осигурява по код 10, който се отнася до управители и прокуристи в търговски дружества, т. е се осигурява като управител на търговско дружество.

В социалния доклад е направено предложение исканата помощ по чл. 16б от ППЗСП да бъде отказана. Издадена е Заповед № ЗСП/Д-С-СК/2104/18.12.2020 г., с която е отказано отпускането на месечна целева помощ на основание чл. 16б от ППЗСП считано от 01.12.2020 г., тъй като семейството не отговаря на условията за отпускане на месечна целева помощ по чл. 16б, от ППЗСП и не попада в кръга от лицата, посочени в чл. 16б, ал. 1, т. 1-4 от ППЗСП.

Заповедта е оспорена по административен ред, като е потвърдена с Решение № 22-РД06-0243/16.04.2021 г. на директора на РДСП С.-град. В решението е прието, че по отношение на жалбоподателката не е налице хипотезата на чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП, тъй като тя осигурена по договор за управление и контрол на еднолично дружество с ограничена отговорност, на което е едноличен собственик на капитала. Изложени са аргументи, че договорът за управление и контрол не е трудов договор, поради което управителите нямат право на платен годишен отпуск. Посочено е, че договорът за управление и контрол е граждански договор, а лицата, работещи по граждански договори, нямат право да ползват отпуски.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗСП, социалните помощи са месечни, целеви и еднократни, като условията и редът за отпускането, изплащането, изменянето, спирането, възобновяването и прекратяването им, се уреждат с правилника за прилагане на този закон с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика (чл. 12, ал. 4 от ЗСП

).

В случая жалбоподателката е подала Заявление-декларация с вх. № ЗСП/Д-С-СК/2104/04.12.2020 г. за отпускане на месечна целева помощ по чл. 16б от ППЗСП. Правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст, е регламентирано с ПМС № 218 от 17.08.2020 г. за допълнение на Правилника за прилагане на закона за социално подпомагане (обн. ДВ бр. 77/01.09.2020 г.). В новосъздадената разпоредба на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т. 1 двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност; т. 2 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по, ал. 4; т. 3 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаяти си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и т. 4 двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане. Съответно в чл. 16б, ал. 3 и, ал. 4 от ППЗСП нормативно са регламентираны и други условия за отпускане на месечна целева социална помощ по чл. 16б от ППЗСП - децата да не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и средномесечният доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, е по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата. Съгласно § 2 от ПЗР на ПМС № 322/23.11.2020 г. за изменение и допълнение на ППЗСП (в сила от 27.11.2020 г.), до 31 декември 2021 г. разпоредбата на чл. 16б се прилага единствено при обявено извънредно положение, съответно извънредна епидемична обстановка, на територията на Република България, свързана с разпространение на COVID-19.

От посочената регламентация следва извода, че месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП има специфичен характер и е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и когато по отношение на родителите (респективно на единия родител или на родителя, отглеждащ сам дете), е налице някоя от хипотезите по чл. 16б, ал. 1, т. 1 - т. 3 от ППЗСП и е изпълнено условието по чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП за размера на средномесечния доход на член от семейството. По аргумент от § 2 от ПЗР на ПМС № 322/23.11.2020 г. за изменение и допълнение на ППЗСП (обвързващ прилагането на чл. 16б от ППЗСП с обявено извънредно положение, съответно с

извънредна епидемична обстановка на територията на Р България, свързана с разпространение на COVID-19), следва извода, че за наличието на обуславящите правото на месечна целева социална помощ материалноправни предпоставки по чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП, преценката следва да се извършва в контекста на това дали възникването и съществуването на тези предпоставки е резултат от въведени ограничения във връзка с извънредно положение или извънредната епидемична обстановка на територията на страната, свързана с разпространение на COVID-19.

Между страните не е спорно, че заявителят има сключен граждански брак, като в семейството се отглежда едно дете до 14-годишна възраст – Е. Н. Н..

В заявлението е посочено, че детето не посещава училище за периода 13.11.2020-21.12.2020 г., поради въведени ограничения в училището, във връзка с извънредната епидемична обстановка. Посочено е, че детето е записано в шести клас, в 102 УО „П. В.“. В административното производство обаче не са събрани доказателства, от които да се установява, че детето е записано в посоченото в заявлението училище, поради което не е възможно да се направи преценка дали са налице предпоставките по чл. 16б, ал. 3 от ППЗСП, които са задължително условие за отпускане на исканата месечна целева помощ.

Съгласно чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП, помощта по ал. 1 се отпуска на семейства със средномесечен доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата.

По делото са представени служебни бележки за доходите на жалбоподателя и неговия съпруг за м. 11.2020 г., а с процесното решение, е отказано отпускането на месечна целева помощ, считано от 01.12.2020 г. Липсата на доказателства за размера на доходите на двамата съпрузи за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка – м.12.2020 г., не дава възможност да бъде проверено изпълнени ли са изискванията на чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП, което е задължително условие за отпускането на исканата помощ.

За пълнота следва да бъде посочено, че за да бъде отпускната месечна целева помощ по чл. 16б, ал. 1, следва да бъде налице една от хипотезите по т. 1-4 от същата разпоредба.

В оспореното решение е изследвано единствено наличието на хипотезата по чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП. Съгласно тази норма, право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получават парично обезщетение за временна неработоспособност.

В оспореното решение е прието, че жалбоподателят работи по граждански договор – договор за управление, поради което няма право да ползва отпуск. Вярно е, че договорът за управление и контрол е приравнен на трудовия договор за целите на осигурителното и данъчното законодателство. Относно приложението на разпоредбите на КТ, договорът за управление не е приравнен на трудовия договор, поради което по отношение на лицето, работещо по договор за управление, разпоредбите на КТ, включително и тези, регламентиращи правото на отпуск, са

неприложими. Гражданският договор попада в обхвата на облигационното право и се сключва по реда на Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Тези договори са за извършване на точно определена дейност и постигане на конкретен резултат. Изпълнителят сам определя работното си време и място, както и продължителността на работния ден. Лицата сключили граждански договор нямат платен годишен отпуск или неплатен. Направено е заключение, че семейството на жалбоподателката не попада в категориите семейства, регламентирани като правоимащи в чл. 16б от ППЗСП и издадената заповед за отказ е издадена при спазване на нормативната уредба.

Това обстоятелство обаче само по себе си не обосновава извод, че не е налице хипотезата на чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП, тъй като именно липсата на възможност за ползване на платен годишен отпуск е една от предпоставките за приложение на чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП.

В административното производство не са събрани доказателства дали жалбоподателката осъществява трудова дейност или не, поради което не става ясно дали тя може да бъде определена като работещ родител по смисъла на чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП. У. и представителната власт на управителя произтича от вписването му в търговския регистър, поради което за трудова дейност се приема всяко действие, имащо отношение към функционирането на дружеството след вписването му в съдебния регистър. За управляващите собственици на Е. в практиката по прилагане на осигурителното законодателство е в сила правилото, че когато едноличният собственик на капитала не е прехвърлил управлението на дружеството на друго лице чрез надлежно вписване в търговския регистър, и дружеството развива стопанска дейност, е налице упражняване на трудова дейност и от самия собственик. Следва да се отбележи, че нито в ЗСП, нито в ППЗСП съществува основание за отказване на исканата месечна помощ по чл. 16б от ППЗСП, поради факта, че дружеството не е прекъснало дейността си в НАП. По отношение на управителите на търговски дружества е необходимо да се прави разграничение между личната трудова дейност на управителя от стопанската дейност на дружеството. У. и представителната власт на управителя произтича от вписването му в търговския регистър, поради което за трудова дейност се приема всяко действие, имащо отношение към функционирането на дружеството след вписването му в съдебния регистър.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби, поради което жалбата е основателна. С оглед обстоятелството, че естеството на казуса не позволява решаването му по същество от съда, преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне, съобразено задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

С оглед всичко изложеното оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката – да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в минимален размер на 500 лв. Съдът приема, че предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, не са налице основания за присъждане на адвокатско възнаграждение в по-висок размер.

Така мотивиран и на основание чл. 172, л. 2 от АПК, Административен съд
София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. И. срещу Решение № 22-РД06-0243/16.04.2021 г. на
директора на РДСП С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу Заповед №
ЗСП/Д-С-СК/2104/18.12.2020 г., с която е отказано отпускането на месечна целева
помощ на основание чл. 16б от ППЗСП считано от 01.12.2020 г.

ИЗПРАЩА преписката на директора на ДСП-С. за ново произнасяне по подаденото от
С. В. И. Заявление вх. № ЗСП/Д-С-СК/2104/04.12.2020 г.

ОСЪЖДА РДСП С.-град да заплати на С. В. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено
място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща
разноски в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 13, ал. 6 от
ЗСП.

СЪДИЯ: